I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 34. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ЛЮТОГО 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 23, 1972 No. 34. VOL. LXXIX.

ВЛАДИКА ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ ЗВІЛЬНЕНИЙ З УВ'ЯЗНЕННЯ, МАЄ ПРИБУТИ ДО РИМУ

З кінцем минулого тижня з Риму одержано вістку, що там очікують звільненого із совєтського ув'язнення Архиєпископа Василя Величковського. Раніше, вже в понеділок 14-го лютого, Католицька Пресова Служба повідомила про звільнення Владики Величковського та його подорож до Риму. У повідомленні Католицької Пресової Служби сказано:

Архиєпископ Василь Величковський (фото з поч. 1940-их рр.)

Архиєпископа Василя Величковського, українського Редемпториста, що був наслідником Кардинала Йосифа Сліпого у Львові, засудженого на трилітнє ув'язнення в СССР, звільнено з тюрми і дозволено залишити країну. Чекають, що він приїде до Риму.

Згідно з отриманими тут повідомленнями, Архиєпископ Величковський, якого висвячено таємно, відвідує тепер свою сестру в Загребі, столиці Хорватської области Югославії.

Під час звільнення з тюрми в дні 26 січня, місяць перед закінченням трилітнього вироку, йому дали візу, важну на один рік.

Про 68-літнього архиєпископа повідомляють, що стан його здоров'я поганий.

Українська Католицька Церква є нелеґальною в СССР. Її насильно приєднали до Російської Православної Церкви в 1946 році.

Діяльність католицьких священиків і єпископів українського обряду карають в СССР ув'язненням.

Досі ще не відомо, хто став наступником Архиєпископа Величковського в адміністрації нелеґальної Львівської архидієцезії.

Архиєпископ Величковський народився 1 червня 1903 року в Станиславові, тоді в австрійській Галичині. (Місто це перейшло в польські руки після 1-ої світової війни і в совєтські руки після 2-ої світової війни.) Його висвячено в дні 6 жовтня 1925 р. Він був членом Редемптористської Львівської віцепровінції, яка була дочерною Бельгійської провінції Редемптористів.

Його поміщено було в шематизмі Редемптористів за 1955 р., при чому було подано, що місце його перебування невідоме.

Тому, що Українська Католицька Церква поставлена поза законом в СССР, його ординовано єпископом в умовах абсолютної таємниці. Невідома дата й місце його таємної ординації.

Нелеґальний статус Української Католицької Церкви також пояснює, чому прізвища Архиєпископа Величковського не подається в щорічних ватиканських списках церковних достойників — „Аннуаріо Понтіфічіо" — інформує Католицька Пресова Служба.

ПОМЕР ОМЕЛЯН РЕВ'ЮК — КОЛИШНІЙ ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР „СВОБОДИ"

Ню Йорк. — У понеділок 21 лютого тут помер після довгої недуги, на заник сил, відомий американсько-український діяч, колишній головний редактор щоденника „Свобода" в роках 1926-1933, св. п. Омелян Рев'юк. Народжений 1887 року в селі Перерістіль, Надвірнянського повіту, в Західній Україні, бл. п. Омелян Рев'юк прибув 1912 р. спершу до Канади і згодом до ЗСА, де включився у працю американських українських організацій, зокрема Українського Народного Комітету у другій половині 1920 і з 1927 року, працюючи редактором у „Свободі", очолював Об'єднання Американсько-Українських Організацій. В 1925 р. був предсідником 16-ої Конвенції УНСоюзу. Покійний був автором інформаційних брошур українською й англійською мовами про Україну і зокрема упорядником збірника матеріялів про польську пацифікацію в Галичині 1930 року п. н. „Польські жорстокості в Західній Україні" („Polish Atrocities in Western Ukraine"),

ред. Омелян Рев'юк

що була видана згаданим Об'єднанням 1931 року. Перу бл. п. О. Рев'юка належать також статті до історії української еміграції в ЗСА, надруковані у Пропам'ятній Книзі УНСоюзу (1936). В останні роки життя вчився малювати в артиста-маляра Михайла Мороза, виявивши неабиякий малярський талант. Залишив бл. п. О. Рев'юк дружину Емілію з дому Кузів, колишню скрипачку, і сина Омеляна мол.

Зростає популярність президента Р. Ніксона

Ню Йорк. — Інститут Ґеллупа, який займається вивченням громадської думки в ЗСА шляхом опитувальних анкет серед різних прошарків населення і в різних стейтах одночасно, повідомив, що вислід найновіших опитувань виявив значне зростання популярности президента Ричарда Ніксона. Тепер 53 відсотки з усіх опитуваних американців задоволені його політикою, як внутрішньою, так і зовнішньою. Політику Президента щодо В'єтнаму схвалюють беззаперечно 52 від. опитуваних. Якщо порівнювати з даними опитів Інституту Ґуллупа за минулий місяць, січень, то популярність президента Р. Ніксона зросла тепер на 4 від., що є великим здобутком, особливо в році президентських виборів.

НІКСОН ВІДБУВ РОЗМОВИ З МАО ТСЕ-ТУНГОМ І ЧУ ЕН-ЛАЄМ

Президент Ричард Ніксон

Мао Тсе-Тунґ

Пекін. — Президент Ніксон прилетів до Пекіну в минулу неділю 20-го лютого східньоамериканського та в понеділок 21-го лютого далекосхідного часу, зупинившись подорозі з Америки два дні на Гаваях й один день на острові Ґуамі на Тихому океані, відкіля впродовж трьох і пів години прилетів до Шанґаю. Там зупинився тільки на одну годину. З Вашинґтону вилетів був у минулий четвер 17-го лютого ц. р. На летовищі у Пекіні привітав Президента прем'єр Комуністичного Китаю Чу Ен-лай і вони обидва перейшли перед 500-членною почесною четою. Грали китайський і американський гимни, але не було ніяких привітальних промов, ані інших церемоній. З будинків на вулицях, якими їхала моторкада, зняли були плякати з лайками проти „американських імперіялістів", але залишили гасла про „визволювання народів від імперіялістів" і т. п. Зараз у першому дні перебування у Пекіні президент Ніксон несподівано, не заповівши раніше цього американським журналістам, відвідав президента Китайської Народної Республіки (Комуністичного Китаю) Мао Тсе-тунґа і мав з ним одногодинну строго засекречену розмову. Він відбув теж понад одногодинну розмову з Чу Ен-лаєм, а вечером у честь американських гостей відбувся у „Великій залі народів" парадний бенкет. Про сутній зміст розмов президента Ніксона з комунокитайським прем'єром нічого не сказано, але вислови обох лідерів були втримані в оптимістичному тоні. Чу Ен-лай заявив, що „двері до приязних контактів остаточно відчинені", а Президент заявив, що „хоч не можемо заповнити прірви між нами, проте можемо перекинути понад неї міст, почерез який ми здатні розмовляти". Про розмову Президента з Мао Тсе-тунґом сказано тільки, що вона була „одверта і поважна".

Звітодавці підкреслюють, що коли прийняття на летовищі було ввічливе і коректне, але позбавлене будь-якої теплоти, то на бенкеті атмосфера була куди кращою. У своєму тості Чу Ен-лай, привітавши Президента і пані Ніксон, говорив про великі американський і китайський народи, які завжди були один одному приязні, та між якими „з загально відомих причин" впродовж поверх 20-ти років не було ніяких контактів. Встановлений тепер персональний контакт націлений на шукання „нормалізації відносин" між тими двома народами. Чу Ен-лай кількакратно згадав про потребу „нормальних відносин" і їх „нормалізацію", з признанням зацитував одно речення з промови Президента перед його відлетом з Америки та підніс тост на „приязнь між китайським і американським народами". Президент Ніксон у відповіді дякував у своєму тості за надзвичайну гостинність, що її він зазнає на китайській землі, за вибагливі харчі і прегарну музику — американські пісні, — що її грала під час бенкету китайська військова оркестра. Він ствердив, що між ЗСА і Комуністичним Китаєм існують „діяметральні різниці соціяльного устрою", але ще більшими є спільні інтереси, які довели до цієї зустрічі. Президент заповів, що ні одна сторона не робитиме компромісів у площині принципів, проте обидві сторони зацікавлені в тому, щоб спільно причинитись до закріплення мира у світі. Президент закінчив свій тост цитатою із сентенцій Мао Тсе-тунґа про потребу використовувати даний час, не чекаючи майбутнього.

Наступного дня — у понеділок американського та вівторок китайського часу — відбулася друга з черги довга нарада президента Ніксона з Чу Ен-лаєм. В міжчасі пані Ніксон, яку відвідала нездужаюча дружина Чу Ен-лая, оглянула кухню в репрезентаційному пекінському готелі і цікавилась китайськими стравами.

Відгук у світі

У той час, коли весь вільний світ з надзвичайним за-

(Продовження на стор. 3-ій)

Мирон Литвин, заслужений і жертвенний громадянин, помер в Ірвінґтоні

Ірвінґтон. — Минулої суботи, 19-го лютого, тут помер на 77-му році життя відомий наш громадянин піонер св. п. Мирон Литвин, власник похоронного заведення, осиротивши дружину та трьох активних в нашій громаді і в американській політиці синів. Св. п. Мирон Литвин народився 30-го серпня 1895-го року в селі Рошнів, повіт Товмач, в Західній Україні. До Америки приїхав перед першою світовою війною і зразу став активним членом Українського Народного Союзу. Беручи активну участь в українському громадському і американському політичному житті, Покійний ніколи не відмовляв своєї щедрої пожертви на добрі цілі. Панахида була заповіджена на вівторок, 2-го лютого, о год. 8-ій вечора в похоронному

Мирон Литвин

заведенні Литвина і Литвини в Ірвінґтоні, а похорон в середу, 23-го лютого, о год. 9-ій рано з цього ж заведення до Української католицької церкви св. Івана Христителя в Нюарку й опісля на цвинтар Еверґрін в Елізабеті.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЗУСТРІЧАВ СВОЄ 80-РІЧЧЯ З ВЕЛИКОЮ ЖУРБОЮ ЗА ДОЛЮ ЦЕРКВИ І НАРОДУ

Як уже подано в ост. виданні „Свободи", за міжнародними пресовими аґенціями, Верховний Архиєпископ Української Католицької Церкви Блаженніший Кир Йосиф Сліпий відзначив своє 80-річчя минулого четверга, 17-го лютого, відправою Святої Літургії та проповіддю, в якій гірко дорікав Ватиканові, кажучи, що його перебування там на так званій волі було часом гірше за совєтську каторгу, в якій він перебував 18 років. Цей виступ Верховного Архиєпископа подали численні міжнародні пресові аґенції, а за ними міжнародна преса, телевізія і радіо. Настрої та обставини, в яких Архиєпископ зустрічав своє 80-ліття характеризує щойно одержаний з Риму репортаж проф. д-ра Василя Маркуся, писаний і висланий 16-го лютого ц. р., отже напередодні Ювілею. В репортажі сказано:

Рим, 16 лютого 1972. — На завтрішній день припадає рідкий і небуденний ювілей усієї української спільноти, зокрема ж дочок і синів Помісної Української Католицької Церкви. Це — 80-ліття народження їх духового Батька, Блаженнішого Первоієрарха Кир Йосифа VII.

В усьому світі, де тільки знають про дату 17 лютого — день народження нашого патріярхорівного Глави Церкви і де тільки можна в якийсь спосіб відзначити цей ювілей, українці збираються його врочисто святкувати. З усіх усюдів прибувають до Риму привітання, вислови глибокої вдячности й шани нашому Ісповідникові віри, великому Відновителеві і Будівничому помісности та патріярхальних основ УК-Церкви. Привітання і телеграми та дари любови наспівають від громад, товариств, окремих осіб і родин, від багатших і бідних скитальців, від чужинців і своїх.

Лист Папи

Між першими слід відзначити привітання — відручний лист Папи Павла VI з 28 січня 1972 р., яким він звернувся до нашого Верховного Архиєпископа. Святіший Отець у довшому листі відзначив високі духові прикмети Ювілята, які виявилися у його діяльності на волі та в умовах терпіння за свою Церкву і нарід.

„Бо ж Твого релігійного і філософського духа не змогло зломити ніщо із цих речей, які уважаються прикрими — пише Папа Павло. Що більше, Ти навіть прийняв це із радістю, знаючи добре, що священики Христа, коли стають учасниками Христових терпінь, в змаганнях за євангельську

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий

правду стають сильнішими і мають більше успіху".

Папа, врешті, уділяв Апостольське благословення Достойному Ювілятові та всім тим, які — як висловився Вселенський Архиєрей — „зблизька і здалека будуть учасниками богомольних святкувань Твоїх вісімдесятих уродин".

Привітання сеньйора педагогів

Серед великої кількости привітань слід вирізнити одне, а саме від 92-річного професора Михайла Губчака з Чикаґа. Педагог-сеньйор, якому Всевишній допоміг дожити Несторового віку, був гімназійним професором в Тернополі, де в 1910-11 шкільному році наш Ювілят, Блаженніший Йосиф одержав гімназійну матуру. Проф. Губчак згадує Ювілята, „як 18-літнього вродливого стрункого юнака зі славою визначного учня обітурієнта тернопільської гімназії". Автор листа уважає для себе великою ласкою від Бога, що має щастя і привілей „у 92-ому році своєї жи-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Італії помер Кардинал Євген Тіссеран на 87-му році життя

Рим, Італія. — В місті Альбано помер у понеділок 21 лютого у чернечій клініці на серцеву атаку 87-літній кардинал Євген Тіссеран, декан Священної Колеґії Кардиналів. Ранком цього ж дня його відвідував ще кардинал Жан Війо, секретар стану Ватиканської Держави, передаючи хворому кард. Тіссеранові благословення Папи Павла УІ. Народжений 1884 року в Нансі у Франції, в родині млинаря, полк. Євген Тіссеран з молодих років зокрема під час студій в духовній семінарії, зацікавився наукою, особливо ж орієнтальними мовами. Студіював потім в Єрусалимі і в Сорбоні. Висвячений на священика 1907 року, вчив у Римі, працював у Ватиканській Бібліотеці і проводив наукові досліди на Близькому Сході. Під час першої світової війни зголосився добровольцем до французької армії і в 1917 р. був учасником мілітарної французько-британської експедиції в Палестину. Вернувшися з війни, працював далі у Ватиканській Бібліотеці і в 1936 році був найменований кардиналом й у його відання, як керівника Східньої Конґреґації, перейшли справи Східніх Церков. Був дорадником п'ятьох Папів і під його проводом, як декана Колеґії Кардиналів, відбувалися вибори двох останніх Папів — Івана XXIII і Павла УІ. Під час Другого Ватиканського Собору в 1962-1965 роках на кард. Тіссерана була покладена відповідальність за працю Президентської Ради, під проводом якої відбувався Собор. Покійний цікавився також справами Української Церкви. Після Другої світової війни видатно допомагав українській еміґрації, зокрема ж науковцям і Науковому Товариству ім. Шевченка в Европі. Восени 1970 року викликав широкий і неприхильний для себе відгомін серед української еміґрації своїм контроверсійним листом, в якому заперечив окремішність України як нації і держави.

ДЖОН ДІФЕНБЕЙКЕР СТВОРИВ І ОЧОЛИВ МІЖНАРОДНИЙ КОМІТЕТ ОБОРОНИ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вінніпеґ (КУК). — На запрошення Комітету Українців Канади, діючого в імені СКВУ і його Комісії Прав Людини, дня 17-го лютого ц. р. бувший прем'єр Канади Джон Г. Діфенбейкер погодився негайно покликати до життя Міжнародний Комітет Оборони Прав Людини та станути на його чолі, як основник і голова цього комітету. Подаючи до відома про своє рішення під час пресової конференції КУК в готелі Марлборо, бувший прем'єр Канади, відомий зі своїх виступів в обороні прав людини і поневолених народів так в Канаді як і на форумі ОН, заявив, що він зробить все можливе, щоб кинути світло правди на потоптання прав людини і поневолення цілих народів під режимом совєтсько-російської тиранії. Відчитуючи заяву Комітету Українців Канади, його президент о. д-р В. Кушнір подав до відома, що завданням цього міжнародного комітету для оборони прав людини є простудіювати поодинокі випадки політичних ув'язнень та перевірити засуди, видані совєтськими судами в Україні та в інших країнах під совєтською домінацією, з метою подати до відома цілого світу безсторонню юридичну опінію цього комітету. Як основник і голова Джон Діфенбейкер покличе до співпраці визначних державних мужів та правників міжнародної слави, запрошуючи їх як членів проводу цього міжнародного комітету.

Джон Діффенбейкер

Відкриваючи пресову конференцію, д-р С. Яр. Кальба, екзекутивний директор КУК, відчитав звернення Комітету Українців Канади в справі совєтсько-російських репресій в Україні, в якому закликається українські організації Канади та всіх канадських горожан доброї волі прилюдно натаврувати й осудити всіми доступними їм засобами переслідування українських діячів в Україні. Представникам англомовної преси, радія і телевізії були передані, крім цього, тексти раніших звернень КУК до генерального секретаря ОН та міністра закордонних справ Канади у справі цих арештів, як також фотостатичні копії англомовної „Свободи" ч. 19 з цього року з фотографіями і життєписами головних жертв нового комуністичного терору в Україні.

Повідомлення Джона Діфенбейкера про створення Міжнародного Комітету Оборони Прав Людини передано як головну вістку того ж дня на головних станціях канадської телевізії і радія, а наступного дня появились обширні статті в англомовній щоденній пресі Канади. Крім кореспондентів радія, телевізії та англомовної преси, в пресовій конференції взяли участь кореспонденти українських щоденників „Свобода" і „Америка" та тижневиків „Новий Шлях" і „Канадійський фармер" і представники деяких етнічних публікацій.

Українські жінки відвідали представника Комісії Прав Людини при ОН

Ню Йорк (О.С.П.). — Дня 18 лютого 1972 р. представниці Міжорганізаційного Комітету Українських Жіночих Організацій Метрополії Ню Йорку, пані Олена Процюк, Дарія Степаняк, Софія Карпинська і Марія Душник були прийняті на авдієнції в Секретаріяті ОН. Їх приймав п. Едвард Лавсон, заступник директора відділу для Справ Прав Людини. Делеґатки вручили йому петицію, в якій українські жіночі організації висловили протест проти арештування українських інтелектуалів, зокрема жінок, в Україні. Е. Лавсон поставився до цієї справи дуже прихильно. Петиція у скороченому виді буде представлена до розгляненння 37 членам-державам Комісії Прав Людини. Комісія починає свої наради 6-го березня. Копія повного тексту петиції буде предложена делеґатам уряду Української ССР при ОН. Оригінал петиції та листи з підписами залишаються в архівах Секретаріяту. Комітет має намір доручити петицію усім делеґатам урядів при ОН, а також довести її до відома міжнародним організаціям. Конференція в Секретаріяті тривала біля години. По конференції делеґатки відвідали пресові аґенції, бюра яких находяться при ОН, а з деякими відповідальними редакторами мали довше інтерв'ю. Також усі аґенції отримали копії петиції та інформативний матеріял. Слід згадати, що як п. Лавсон, так і представники преси дуже добре поінформовані про українські справи, а також й останні українські демонстрації в Ню Йорку.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В СТ. ПОЛ ПЕРЕРВАЛИ ВИСТУП ЄВТУШЕНКА

„Ню Йорк Таймс" з 19-го лютого приніс таку вістку свого спеціяльного кореспондента зі Ст. Пол в Мінесоті:

„Євгенія Євтушенка, совєтського поета, українсько-американські демонстранти скинули цього вечора (18-го лютого) із високого на три стопи підвищення, як він читав свої поезії в Коледжі Макалестер. Альберт Тодд, голова відділу слов'янських мов у Квінс Коледжі в Ню Йорку, який супроводить п. Євтушенка в його три з половиною тижневій подорожі по Америці, зі сльозами в очах сказав, що це перший такий випадок в поїздці, що закінчилася цього вечора. П. Євтушенка не потурбовано. 38-літній поет знову вискочив на сцену, обтряс себе з пороху та запалив цигарку. „Це не важливе — сказав він — я провів своє дитинство під фашистськими бомбами. Я не боюся. Мені тільки жалко, що вони вилили моє молоко". Молоко, про яке він згадав, було в склянці на столі на сцені і він його п'є в інтервалах між читанням. 4 000 зібраних, що заповнили Філдгавз коледжу, відповіли на випадок невдоволеними викликами, але опісля вчинили йому (Євтушенкові) довгу овацію. Хоча чотири особи вискочили на

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Провокативна диверсія КГБ

Подане в київських газетах „Радянська Україна" і „Молодь України" з 11 і 12 лютого ц. р. і передане в тих же днях Київським радіом повідомлення — як це виходить із його змісту — КГБ про те, що у зв'язку із справою заарештованого підданця Бельгії Ярослава Добоша і „за проведення ворожої соціялістичному ладові діяльності" були „притягнуті до кримінальної відповідальности Світличний І. О., Чорновіл В. М., Сверстюк Є. О. та інші", — доводить, що каґебівський режим в Україні започаткував провокативну диверсію для ліквідації гурту тих українських інтелектуалістів, які у своїх писаннях відважилися виступити проти сваволі і беззаконних дій московських органів безпеки в УССР.

Як це добре відомо всім — і керівним чинникам ЦК КПУ й уряду УССР, і всім читачам писань заарештованих тепер діячів української культури, видатних літературних критиків і публіцистів — ніякої „ворожої соціялістичному ладові діяльности" вони не вели і не пропаґували. Навпаки, вони, як і незгаданий у повідомленні Іван Дзюба, обстоювали у своїх працях, трактатах і зверненнях до партії й уряду принципи соціялістичного ладу і вимагали пошанування та дотримування порушуваних режимними чиновниками постанов конституції УССР і СССР та зобов'язуючих совєтських законів. Не було й одного випадку щоб десь чи колись вони закликали до державної зради чи й навіть до теоретично дозволеного конституціями відокремлення УССР від СССР. Ніде, ніколи і ні в чому вони не конспірувалися, не організувалися підпільно до такої чи іншої змови, виступаючи завжди явно й відкрито і підписуючи свої писання повним ім'ям і прізвищем, навіть подаючи свою точну домашню адресу. Про яку ж тоді „ворожу соціялістичному ладові діяльність" могла б бути в їхньому випадку мова!

Ставлення арештованих діячів культури до соціялістичного ладу, яке, згідно з повідомленням КГБ, було ворожим, ідентичне із становищем видаваного і поширюваного в Україні самвидавного „Українського Вісника". „Український Вісник" — сказано в передмові до його першого випуску — видання в кожному разі не антирадянське і не антикомуністичне. За своїм змістом і завданням воно цілком леґальне і конституційне. Критику окремих осіб, органів, установ, аж до найвищих включно, за допущені помилки у вирішенні внутріполітичних проблем, зокрема порушення демократичних прав особи і нації, „Вісник" не розцінює, як антирадянську діяльність, а вважає ґарантованими принципами соціялістичної демократії і почесним обов'язком кожного громадянина".

Не маючи можливости поставити названих діячів під суд за висловлювані ними в рамцях законів і постанов конституції погляди й думки, московський КГБ і його вислужники затіяли провокативну диверсію: пов'язати їх діяльність із молодим і недосвідченим туристом — студентом українського роду із Бельгії, прибулим нібито „до СРСР для виконання злочинного завдання антирадянського центру ОУН-бандерівців, що перебуває на утриманні імперіялістичних розвідслужб". Знаючи методи КГБ, можна припускати, що вони мали всі можливості виторгувати навіть таке зізнання від молодого туриста. Але ж, знаючи також, з другого боку, неґативне в принципі ставлення названих у повідомленні діячів до всякого роду „імперіялістичних розвідчих служб", було б абсурдом повірити в те, щоб люди зрілого вже віку з таким літературним і громадським стажем, як Світличний, Чорновіл чи Сверстюк, могли хоч би й на думці мати якісь зв'язки із будь-яким „зарубіжним антирадянським центром". Тому і заінсценізована проти них „справа" належить до такої ж категорії, як організовані багато разів уже в недавньому минулому провокаційні диверсії таких ославлених органів совєтської безпеки, як ЧеКа, НКВД чи й сьогоднішній КГБ.

Нову провокаційну диверсію московського КГБ, її ганебну протизаконну суть і мету треба розкривати не тільки в колах української діяспори, але й із допомогою відповідних звернень та протестів також перед опінією світу, зокрема ж на терені міжнародних правничих установ і комісій оборони прав людини.

Д-р М. І. Мандрика

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ

(З доповіді на Святі Державности в Вінніпеґу, 23 січня 1972 р.)

Від часу остаточного поневолення України царською Росією проминуло до революції 1917 р. лише 125 років. Панщина на Східніх Землях тяглася лише 65 літ, скасована в 1861 році. За той — історично короткий — час душа України не завмерла. Як сказав Т. Шевченко: „Не вмирає душа наша, не вмирає воля, і несситий не виоре на дні моря поля, не скує душі живої і слова живого"... Україна ніби затихла, але горіла невгасним внутрішнім вогнем.

Час від часу малі революційні вулкани вибухали. Наприклад, у відомому повстанні проти царя Миколи I в 1825 р. брали участь і українці, навіть українці-солдати в так званих „південних" полках. Їх імена знаходимо в аналах сибірських каторжних тюрем, куди велике число повстанців заслано на все життя, як політичних „злочинців". Знаходимо там імена Тищенка, Павлюка, Березюка і інших.

Прокинулася ж Україна до динамічного революційного - національного руху в 1905 р., в часи Російсько-Японської війни. Тоді по Україні, як і по всій царській імперії, прокотилася хвиля революційних повстань. Виникла була навіть ефемерна „Сорочинська" республіка на Полтавщині. Одначе, за три роки царат зліквідував ті повстання. Тоді революційні сили України, як і інших народів імперії, перейшли до надзвичайно енерґійного, політично скерованого, кооперативного руху. Цей рух за десять років — від 1907 до 1917 — в Україні національно й політично освідомив тисячі людей, і коли вибухла революція 1917 р. ця широка, що стала провідною для мас населення, зерства — понад сто тисяч людей, стала в проводі українського народу.

Все ж на 40 мільйонів населення України це було ще дуже мало. Одначе, наша визвольно - державницька праця почалася негайно й набрала швидкого й невпинного руху.

Лише вісім днів проминуло від часу повалення в Петрограді царату, як уже в Києві створено основне ядро Української Центральної Ради, себто українського революційного парляменту.

Як відомо, населення Києва було тоді в переважній більшості неукраїнське. І коли Центральна Рада оголосила свою першу декларацію, це чуже й вороже українським ідеалам населення зустріло її зневажливим сміхом. Та скоро цей сміх змінився переляком, а потім ненавистю, коли почали напливати, як могутні ріки, українські маси до Києва на з'їзди й маніфестації, організовані Центральною Радою.

Так, за тиждень після створення Центральної Ради відбувся великий український кооперативний з'їзд; два дні пізніше — Маніфестація Свободи; 12 днів пізніше, 1 квітня — Українська Національна Маніфестація, в якій взяло участь понад 100.000 українців з усіх кінців України під 360 національними прапорами.

Здивовані й насторожені не-українські маси Києва запитували: „Хто це? Що це за люди?" Маніфестанти відповідали гордо: „Господар іде!"

Велично відбувся Український Національний Конґрес 19 квітня, а 25 травня вже зібрався з представників фронту 1-й Український Військовий З'їзд.

Питали й досі питають: Чому Центральна Рада не проголосила зразу повної суверенности України?

Відповідь проста й ясна: У Києві було 15.000 російського війська, а в околицях Києва 75 тисяч. На фронті, який ще не був розвалений, було 12 мільйонів російського війська. Ми ж не мали ще нічого. Кожний наш необережний, передчасний крок був би неминуче придушений брутальною військовою силою. Наприклад, у липні, на 5-му місяці революції, новозформований український полк ім. гетьмана Полуботка (2200 людей) самовільним нічним виступом захопив був поважну частину Києва, але на другий день вже був обеззброєний і висланий на фронт. Лише інтервенція Центральної Ради запобігла неминучій кривавій катастрофі, і наші втрати були лише 3 вбитих козаки.

Діяльність Центральної Ради, всі її заходи, були ввесь час надзвичайно ризиковними. Центральна Рада мусіла вживати дипломатичних методів і заходів, і тим уникала катастрофи, аж доки не окріпла її військова сила й не змінилися на краще обставини в процесі розвалу російської влади. Уже на 9-тім місяці, в грудні 1917 р. Центральна Рада була в силі обеззброювати російські полки й викидати їх за межі України.

Так поступово Центральна Рада йшла до проголошення самостійности й соборности України. Це забрало лише 10 місяців. Поступ відзначався Універсалами Центральної Ради: 10 лютого проголошено початки української держав-

(Закінчення на стор. 4-ій)

І ЗНОВУ ЛІТО...

І знову літо, знову літо
Не забарилось і на мить,
Всіма дощами перемите,
Таке замислене стоїть
У росах, в ягодах і в силі,
Благословля на сіножать,
І дзвонять яблука дозрілі,
І тіні втомою лежать.
Бджола до вечора нестерпно
Над вухом соняха бринить,
Нога у ясена отерпла
И нема другої підмінить.
Стара дорога спину гріє,
Неспокій в душах яворів.
У полі жито половіє,
І мати сиві в дворі.
Понахилялись низько віти,
І трави втратили зеніт,
Проходить літо, тепле літо
І допива криниці гнізд.

ЛЕОНІД ТАЛАЛАЙ

Донецьк

Леонід Полтава

ЧИ СПРАВДІ ЗНАЮТЬ?

Коли тиждень тому до Америки прибув на відвідини своєї родини молодий наддніпрянець (дозволили, бо скалічений фізично), то довелося його водити по вулицях міста, щоб переконати, що далеко не всі негри живуть у своєму ґетто, що мають вони й інші дільниці в Ню Йорку і що живуть також у винайнятих мешканнях поруч із білими. Комуністична пропаґанда настільки „промила мозок" нашому дорогому землякові, що він ніяк не міг оговтатися і часом нагадував того міщанина в зоопарку, який, дивлячись на височенну жирафу, шепотів сам про себе: „Цього не може бути, такого не може бути!"

Подібні „знання" про справжнє життя 20 мільйонів негрів у ЗСА виявив і молодий ленінградець, який одружився з американкою і недавно приїхав на постійне поселення до Америки. Найбільше його вразив факт, що тут така маса авт і що за керівницями він бачив не тільки білих, а й чорних. „Невже негри можуть і мають за що купувати авта?" — запитував він. Промитий совєтською пропаґандою мозок спочатку не міг сприйняти тієї правди, яку сприймав зір.

У „Ню Йорк Таймсі" з початку лютого професор Стенфордського університету д-р Роналд Гілтон надрукував листа до редакції, в якому розповів про 6-ту Дармутську Конференцію, що відбулася минулого року в Україні, в Києві. В конференції взяла участь і американська делеґація. Її член сенатор Марк Гетфілд ствердив тоді, що офіційно урядові чинники їх вітали якнайкраще, але потім на засіданнях місцеві науковці сипали на них „градом образ". Д-р Р. Гілтон, згадуючи про Київ, пише: „Навіть члени Академії, які частували мене ікрою та водкою, виголошували довгі тиради проти ЗСА, повні ненависти й перекручувань". Автор листа зазначив, що московсько-большевицька пропаґанда 24 години на добу „затруює свідомість 200 мільйонів людей брехнею й викривленням фактів про Америку".

Вже з кількох прикладів можна зробити висновок: як в Америці пересічні громадяни ще занадто мало знають про СССР (зокрема про Україну), так і в СССР, зокрема в Україні ще занадто мало знають про бастіон демократизму - народоправства ЗА, і про вільну частину українського народу в складі американської нації — майже про два мільйони українців та їх нащадків у цій країні.

Звичайно, дехто і тут, і там дуже добре поінформований, але розрізнені хмарини не роблять дощу.

Державний Департамент мав би врахувати такі обставини, а Конґрес — не скорочувати фінансів на працю радіовисилань „Свободи" чи „Голос Америки", а збільшити їх у багато разів. Культурний обмін між ЗСА і СССР закінчується на виступах мистецьких одиниць у кількох найбільших містах країн та ще з додатками густо приперченої московської пропаґанди в ЗСА: як же чудово танцює „Ансамбль совєтської армії"! — чи не варто в ім'я мистецтва і „порозуміння" забути, що танки тієї ж армії вже їхали по трупах у повоєнній Польщі, Східній Німеччині, Угорщині і Чехо - Словаччині?...

СКВУ не має власної радіовисильні, щоб передавати в Україну інформації про українську спільноту в ЗСА і у вільному світі. Але СКВУ, як у ЗСА УККА чи в Канаді КУК — може і повинен звертатися до „Голосу Америки', „Свободи", „Голосу Канади", поцікавитися їхніми програмами в Україну, передавати редакціям радіовисилень відповідні інформаційні матеріяли, допомагати радіоредакціям у їхній праці. Певно, що ті радіовисильні — державні, та не треба вважати їх за якесь „табу", бо держава — це ми, це ті, які працюють і платять податки, які вибирають Конґрес і Президента.

Та справа не тільки в радіомовленні в Україну. Вільні українці мають в руках різні засоби інформації, зокрема листування. Не конче писати листи тільки до родини в Україні — в совєтській пресі повно прізвищ партійних „босів"... і в листах додому можна між іншим згадати, що ось сусіда-негр купив авто і не раз підвозить мене до праці. Так робиться інформація, на базі єдиного критерію — правди, а американська правда — велика, і нею можна пишатись: за несповна 200 років державного існування Америка досягла того, чого не досягла жадна країна в світі.

Мала згадка в приватному листі в Україну про те, що наша внучка чи син-дочка ходить до американської школи і до української школи, буде малою і одночасно великою краплиною в ділянці правдивої інформації про Америку. Безневинне фото з виставки картин українських мистців, із зазначенням, „а другий зліва — то я, оглядаю виставку в Ню Йорку" — перепустить і совєтський цензор, та й не всі листи цензура встигає переглядати. Знаю випадок, коли одна пані написала листа на звороті чистого блянку організації Пласт — і з України була радісна реакція: там довідались про існування українського Пласту в Америці. Можливо, совєтський цензор і подумав „От, не мала іншого паперу, на чому написати листа!", а можливо й не помітив — лист дійшов і своє зробив.

Є ще й інші методи інформації, поширення в Україні правди про Америку і про дії українських „буржуазних націоналістів", але то ділянка праці різних організацій і установ.

В Україні дуже багато чого не знають про Америку і про нас. А що вакууму природа не терпить, то його заповнює Москва. Їй бодай певною мірою можна і треба протидіяти звідси. При цій нагоді треба з подякою назвати „Голос Америки", „Голос Канади", „Свободу", Ватиканське Радіо і Радіо в Монте Карльо, які мовою українського народу передали йому вістки про найновіші арешти Нескорених в Україні.

У сучасному світі сила інформації така ж важлива, як і сила атомової зброї, а може й важливіша. Не спускаймо з ока цієї важливої ділянки.

Мих. Тро́щук

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК
(FEDERAL INCOME TAX)
(1)

I. Вступ

Ідучи назустріч читачам нашого часопису, головно тим, що не вповні ознайомлені з технічними термінами федерального податкового закону, хочемо в якнайбільш доступний спосіб подати ті зміни, які увійшли і входять в силу в минулому і в цьому році. Водночас хочемо подати практичні вказівки в зв'язку з виповнюванням податкових звідомлень за 1971 рік.

Федеральний податковий закон у цій країні скомплікований. Крім урядових публікацій з різних ділянок податкового закону, в яких уряд старається вияснювати його значення, зауважуємо, що навіть університети ввели в свої навчальні програми студії федерального податку для студентів, які студіюють рахівництво чи право.

Приватні інститути також розгортають дослідчу працю з ділянки федерального податкового закону. Здається, нема іншої країни, де податкова система була б так розгалужена, як у цій країні.

II. Федеральний прибутковий податок і податок соціяльного забезпечення

Прибутковий податок називається федеральним тому, що охоплює всіх мешканців і громадян цієї країни, а прибутковим тому, що походить від різних прибутків, які впливають в добро платників податку. Податки, вплачені від прибутків до федеральної скарбниці, стають до розпорядження федерального Уряду. З цих фондів Уряд призначає відповідні суми на утримання федеральної адміністрації, на озброєння, на допомогу чужим країнам і т. п.

Податок соціяльного забезпечення, чи так званий social security призначений для пенсійного фонду емеритам. На 1972 р. податок соціяльного забезпечення підвищений і становитиме максимально 468 дол. від працюючого і таку ж суму від працедавця.

Висота оподаткованих платень для соціяльного забезпечення в 1972 р. доходить до суми 9,000 дол.

Власники приватних підприємств чи самозатруднені, так зв. selfemployed платитимуть податок соціяльного забезпечення у висоті 7.5% від своїх чистих прибутків, але максимально він не перевищуватиме суми 675 дол. за 1972 рік.

Минулого року читачі преси, які слідкували за розвоєм дискусій і рішень Конґресу, Сенату, відповідних комісій і Білого Дому в зв'язку зі зміною федерального податкового закону, набрали переконання, що одним зі стимулів для економічного пожвавлення в цій країні є хід прибуткового податку.

Модифікація податкового закону вже частинно дає певні пільги, починаючи з 1971 роком. У висліді, після всіх обчислень, базованих на різних статистичних даних, державна скарбниця одержить своїх прибутків протягом трьох років майже на 26 більйонів долярів менше. З цієї зміни скористають не тільки індивідуальні платники податку, але також різні підприємства та установи включно з корпораціями.

Поділ заощаджень у платностях федерального податку протягом трьох років такий, що індивідуальні платники податку, включаючи власників підприємств, заощадять приблизно 14 більйонів дол., а корпорації — приблизно 12 більйонів.

Знавці економіки і фінансів твердять, що заощадження на федеральному прибутковому податку дає в руки як покупців, так і продуцентів додаткові суми на закуп речей домашнього вжитку чи на набуток додаткового машинового знаряддя для корпорацій.

Висновок такий: коли збільшиться попит на різні товари і продукти, то це посилить потреби на додаткових працівників і робітників в цій країні, де безробіття під сучасну пору дуже помітне.

III. Зміни в федеральному податковому законі

Зміни в законі федерального прибуткового податку розложені на два роки — 1972 і 1973, однак певні зміни зайшли вже в 1971 році. Наприклад:

1) За 1971 р. на кожну особу сума, звільнена від податку, становить 675 дол., а у 1972 році становитиме 750 дол. Іншими словами, якщо працюючий має на утриманні чотири особи (включаючи себе), то сума, звільнена від податку, дорівнюватиме 3,000 дол. (750 x 4).

2) Зміни також зайшли в так званих стандартних потрученнях. За 1971 рік, якщо платник податку користується стандартним потрученням, а не подає дозволені законом поіменні витрати, він зможе відтягнути 13% від своїх брутто прибутків, або максимально 1,500 дол. В 1972 році стандартні потручення до рівнюватимуть 15% або 2,000 дол. в залежності від того, котра сума є менша.

Докладніше про дозволені законом стандартні потручення і поіменні витрати в наступних розділах.

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(24)

Тому Сашко ніяк не міг зрозуміти, як може Жорж так ставитися до Жені. Жорж ніколи не ходив з Женею до театру або на концерт, ніколи не брав її з собою на студентські вечірки, а коли вона зрідка приходила на якусь студентську імпрезу з іншими студентами, то до неї навіть не підходив. Властиво Женя для свого брата була не більше як наймичка, що подає йому сніданок і обід, прасує йому білизну, прибирає за ним.

Отже, добрячий Сашко старався хоч трохи то направити: запрошував Женю з собою до театру і на різні імпрези, часто з нею розмовляв, і Женя була йому дуже вдячна за таку добросердечну увагу. Згодом у них усталились щирі та приятельські відносини, і тому Сашко довідався про завітну мрію Жені: щоб Жорж закінчив високу освіту та досягнув забезпеченого становища. Тоді бідна мама, яка цілий вік гірко працювала, зможе відпочити, спокійно жити, тішитися своїм любим Жоржем, його успіхами, його родиною, а може й малими внучатами...

Женя про себе не турбувалась, вона знала, що завжди зможе для себе заробити чи на якій посаді, чи лекціями стільки, щоб не обтяжувати брата. На його поміч вона ніколи не розраховувала. Але мама, бідна мама заслужила трохи того спокою на старість.

Час минав. Непомітно пролетів останній рік університетських студій. Ось уже й іспити. Жорж ніколи не хвилювався під час іспитів, завжди певен себе і своїх успіхів. Мама і Женя щодня чекали, щоб він почав розмову про свої дальші пляни, але він не поспішав. Тільки, коли вже більша частина квартирантів від'їхала, сказав:

— Ну, ось, мамо, скоро ти і від турбот зі мною будеш вільна.

— Що? Ти може маєш уже посаду?

— Ще ні. Але мені обіцяли дуже добре становище.

— Де? Тут у Києві?

— Так. Але це ще невідомо.

Мати задоволено зідхнула.

— Ну, от і слава Богу!

Останні місяці, не зважаючи на велику втому від постійної, тяжкої, безперервної праці, вона стала значно спокійнішою. Свідомість, що власне це вже останнє зусилля, давала їй силу та моральне заспокоєння, що ось її життьове завдання виконане, і то так добре виконане. Її син закінчив високу школу і стоїть на порозі успішної кар'єри. Вона ніколи не сумнівалася, що на Жоржа чекає блискуча майбутність. Скільки тих студентів вона бачила за ці роки, але ні один з них не виглядав так гарно і не тримався так гідно, ні один не міг до нього рівнятися. Дійсно, зовнішність Жоржа всім імпонувала, а тим більше імпонувала його самопевність. Уперше за довгі роки бідна мама відчула, як тиха радість огортає її стомлену душу.

XII

РОЗБИТІ НАДІЇ

З насолодою мріяла пані Гуревичева про те, як вона візьме собі на вакації кілька днів повного відпочинку, зможе вийти кудись до парку — поглянути на весняну, квітучу красу, на Дніпро, послухати ніжний плескіт хвиль, що так заспокоює душу, ніби змиваючи з неї ті всі дрібні, буденні клопоти та турботи... А може навіть поїде до якогось соснового лісу, щоб подихати ароматним повітрям, за яким так тужила всі ці довгі роки в кухонному чаду.

Властиво вона ще ніколи не мала вакацій. Вже від тієї пори, коли діти вступили до школи і вона тримає квартирантів-школярів, кожне літо у неї було заповнене заготівлею всього необхідного на зиму.

Звичайно вже з першого дня шкільних вакацій починалося порядкування помешкання. Вона сама, без сторонньої допомоги білила всі кімнати, мила, чистила, вимітала всі закутки в коморі, в пивниці, в дровітні, на горищі, щоб всюди було чисте місце для продуктів. А тоді починалась головна та відповідальна праця — заготівля продуктів, без яких вона не могла б давати такі смачні, різноманітні та дешеві обіди. В ті часи консервних заводів було ще дуже мало і їх вироби були дуже дорогі. Всякі конфіктури, желе, повидла, щави з ягід та овочів господині готували самі, так само як всякі маринади, квашення, сушення, солення огірків, капусти, сливок, грибів. Усе це потребувало багато часу та зусиль. А що пані Гуревич мусіла це приготовляти в дуже великій кількості, щоб вистачило на цілу зиму, то бувала рада, як встигала з тим упоратись до початку шкільного року. Отже, ні про які вакації не могло бути й мови.

Аж тепер мав настати спокійний час. Така полегша!

Надходили Зелені Свята — це чудове, прадавнє весняне свято, і пані Гуревичева вирішила, що в цей перший вільний день вона поїде до св. Лаври помолитися та подякувати Богу, що дав їй сили виконати свою повинність — виховати свого сина, який втратив батька ще перед своїм народженням. Напевно її коханий чоловік був би вдоволений, якби бачив, як добре вона виконала своє завдання — який гарний, розумний та освічений його син.

В Зелену Суботу вона, як кожна добра господиня, раненько напекла традиційне печиво та засмажила порядний кусень телятини, але обіду вже не мусіла варити. Всі студенти роз'їхались, залишався тільки Сашко, а він у них вдома свій чоловік. Крім того цей уважний, людяний хлопець ще з вечора попередив: „Ви, мамашо (так він звик називати пані Гуревичеву) за мене вже не турбуйтесь. Завтра наша компанія абсольвентів-правників улаштовує приятельські сходини-прощання. Буде там досить і їсти й пити. І ввечері не чекайте, бо напевно загуляємось".

Пані Гуревичева побажала йому приємної забави, але за кілька хвилин була дуже здивована: Сашко повернувся з великим снопом татарського зілля: „Це вам, мамашо, на свято. Знаю, що любите і додержуєтесь старих звичаїв, а тут поблизу якийсь дядько на вулиці продавав. Так я для вас придбав трохи цього добра, щоб свято в хаті було зелене". — В другій руці мав Сашко велику китицю свіжого, росистого бузку: „А це для Жені сусідка нарізала".

Пані Гуревичева подякувала і подумала: — „Ну ж і сердечний, добрящий хлопець! Така дрібниця, а скільки приємности на свято! Напевно той бузок сусідка для нього нарізала. Таке щире серце має. Щаслива його мама".

Женя вибігла з свого коридорчика і тільки руками сплеснула, поглянувши на розкішну китицю — така краса, а який аромат!

— Треба то віднести в кімнату до Жоржа, — сказала. — Нехай буде йому приємно, а тут в кухні вона скоро зів'яне.

— Жорж уже давно відійшов. Був якийсь заклопотаний, — відповіла мама.

— Ну, сьогодні всі заклопотані, у всіх багато справ. Завтра на свято майже всі кудись від'їздять.

— А ти?

— Сьогодні маю ще дві приватні лекції з тими нездібними дівчатками, а завтра з самого ранку піду до парку, щоб надихатися свіжим повітрям. Ви певно дуже рано вибираєтесь до Лаври. Це далеко. Повертатися додому буде дуже гаряче. Ліпше не задержуйтесь до кінця.

НІКСОН ВІДБУВ РОЗМОВИ З МАО

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цікавленням стежить за всіма подробицями відвідин президента Ніксона у Пекіні, совєтська преса присвятила тим відвідинам буквально два короткі речення сухого офіційного повідомлення про прилет Ніксона до Пекіну, без ніяких коментарів. Тільки польська комуністична преса — з очевидної московської інспірації — написала знову про „злигування двох імперіялізмів". Преса у комуністичному Північному В'єтнамі подала під головним заголовком заклик уряду до збільшування продукції, а преса у Південному В'єтнамі навела заяву президента Нгуєна Вана Тіє, що відвідини президента Р. Ніксона в Пекіні не матимуть більшої реальної вартости, як тільки куртуазійний комунікат. Зате японський прем'єр Ейсаку Сато заявив, що треба погодитись, що візита Ніксона у Пекіні це історична подія „бо так твердить сам Ніксон". Американську пресу, радіо і телевізійні стації обслуговують кругло 80 кореспондентів і вони повні прерізних потробиць. Лідер республіканської меншости в Сенаті Гю Скотт висловив приємне здивування, що Чу Ен-лай говорив відразу про нормалізацію китайсько-американських відносин, а лідер демократичної більшости в Сенаті Майкел Менсфілд звернув увагу, як на позитивний момент тієї візити, що Ніксон зараз у першому дні мав одногодинну розмову з Мао Тсе-тунґом.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В СТ. ПОЛ ПЕРЕРВАЛИ ВИСТУП ЄВТУШЕНКА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сцену, тільки двох заарештовано. Їх обвинувачується в безладній поведінці. Протестуючі пікетували виступ. Один з них сказав, що ніхто не плянував турбувати фізично поета та що вони бажали тільки дістатися до мікрофону, щоб сказати про беззаконно заарештованих 21-го січня в Україні 21 інтелектуаліста".

У додатковому повідомленні до „Свободи" зі Ст. Пол інформують:

Євтушенко виступав у згаданому коледжі на запрошення лівих кол коледжу. Перед його виступом, група в кількості яких 30 українських студентів, головно з місцевої Української Студентської Громади і Осередку ТУСМ, пікетувала перед залею, роздаючи летючки з інформаціями про беззаконні арешти інтелектуалістів в Україні. Пікетуючим заборонено вступ на залю, але вони вже раніше були закупили білети вступу, як слухачі. Деякі із цих студентів уже раніше мали розмову з Євтушенком, як він підписував книжки. На запит про переслідування в Україні Євтушенко відповів: „Ви, українці, турбуєте мене, де я тільки покажуся. Я радо порозмовляю про це з вами приватно..." Вже на залі, коли Євтушенко почав читати провокативну поезію і ззбірки „Крадені яблука", чотирьох студентів: Богдан Андрейчук з Вінніпеґу, який перебував на відвідинах у Ст. Пол, Олександер Товстоп'ят із Ст. Пол, Стефан Зельгаш та Євген Кміт із Міннеаполісу вийшли на плятформу та намагалися взяти з рук Євтушенка мікрофон, при чому один з них зіштовхнувся з Євтушенком, який втратив рівновагу та хотів опертися на іншого демонстранта, але той відхилився і Євтушенко, не мавши опори, злетів з підвищення на сцену. Зчинилася метушня, крики і вигуки, а університетська поліція та деякі студенти схопили Богдана Андрейчука і Олександра Товстоп'ята та почали тягнути засцену. Покликано міську поліцію, але та не хотіла нікого придержувати, не бачивши до цього причини. Щойно на домагання аранжерів виступу Євтушенка придержано Андрейчука, якого звільнено за кавцією сто долярів, та Товстоп'ята, якого звільнено без кавції. Переслухання в міському суді має відбутися в середу, 23-го лютого. Місцевий Комітет Оборони Людських Прав з д-ром Михайлом Данилюком у проводі порозумівся з місцевим нашим адвокатом д-ром Анастазієвським, віддаючи під його опіку двох притягнених до судової відповідальности студентів.

Пригода з Євтушенком мала максимальний відгомін у місцевій пресі, радіо і телевізії. Ще в понеділок, 21-го лютого, д-р Михайло Данилюк мав півтори годинне інтерв'ю в радіо, відповідаючи на запити про причини українських протестів та про переслідування інтелектуалістів комуністичним режимом в Україні.

Відкрито виставку Галини Мазепи

Старанням Мистецького Комітету при Українському Інституті Америки в Ню Йорку, в неділю 13 ц. м., відкрито в його приміщеннях при 79-ій вул. мистецьку виставку картин Галини Мазепи. Промовляли Юліян Ревай і Ольга Соневицька, ініціятор і організатор виставки. Вона передала приявним привітання від неприсутньої малярки з Венезуелі і розказала про її щире зворушення з приводу живого заінтересування української суспільности в Америці її творчістю. Ред. В. Барагура розповів про студії Галини Мазепи в Празі і про перші успіхи там, а потім довше зупинився на її досягненнях як ілюстратор видань для дітей в українській і в чужих мовах. Слухачі довідались від доповідача, що наша малярка має серйозні успіхи у Венезуелі й знайшла шлях до місцевого мистецького і видавничого світу. В. Барагура показав дві книги в еспанській мові ілюстровані Г. Мазепою, видані у Венезуелі.

На виставці показано 32 образи, що віддзеркалюють творчий дорібок малярки за останні роки. Оглядати можна до 27-го лютого ц. р. кожного дня від год. 2-5 крім понеділків, в суботу та в неділі від 1-5. Після 5-ої тільки за телефонічним попередженням.

Р. І.

КАЗКА „ЄВШАН ЗІЛЛЯ"

На роздоріжжю життя бачимо глибокодумного старця, який, кинувши оком, знаходить між травами чародійне зілля, з якого лунає прегарна пісня.

Пісня зроджує сльозу радости!

Із захопленням старець викликає: „Щось такого..." Рівночасно являється молодець, з радістю простягає руку до квітки, і викликає: „Щось нового!"

Ця квітка — „Євшан зілля", символ злуки двох поколінь. Ця квітка постійно відкриває дорогу до спільних змагань і дій, мрій і дій...

О. В.

ДІТИ В АВСТРАЛІЇ — ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Канберра. — В Австралії відбувся дитячий Конкурс на прочитання творів Лесі Українки та знання її біографії. Конкурсом провадив голова української Шкільної Ради стейту Вікторія І. Брозницький. Конкурс відбувався в Ессендоні і в ньому брали участь діти із школи ім. І. Франка з Саншайну, школи ім. Л. Українки з Нобл Парку та із школи Т. Шевченка в Ессендоні. Учні середнього віку, переважно дівчатка, написали 30 розвідок, статтей і описів, виявивши, що вони читали багато творів великої поетеси. Першість здобула школа в Нобл Парку.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 19-го лютого 1972 р. несподівано упокоївся в Бозі
на 77-му році життя
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУНЬО і БРАТ

бл. п.

МИРОН ЛИТВИН

народжений в 1895 р. в селі Рошнів, Україна, власник похоронного заведення Lytwyn & Lytwyn, Irvington, N.J.

ПАНАХИДА у вівторок, 22-го лютого 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвина.

ПОХОРОН в середу, 23-го лютого 1972 р. о год. 9-ій ранку з того ж заведення до церкви св. Ів. Хрестителя і о год. 10-ій після Богослуження на цвинтар Evergreen, Elizabeth, N.J.

В глибокому смутку:

дружина — АННА
сини — ГРИГОРІЙ, МИХАЙЛО, ТЕОДОР
трьох внуків
брати: СТЕФАН в Торонто, Канада
ВАСИЛЬ в Ст. Кетеринс, Канада
сестри: МАРІЯ МАСКАЛІ в Ню Йорку
НАТАЛКА й АННА в Україні

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК
повідомляє, що

ШИРШІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ ВІДДІЛУ МЕТРОПОЛІЇ

— відбудуться —

дня 26-го лютого 1972 р. о год. 7-ій веч.

в залі УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ
при 2 Схід 79-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

- По закінченні програми — д-р Осип Оришкевич висвітлить прозірки із своєї подорожі по Україні в 1971 році.
- Буфет у заряді Секції Дружин Лікарів.
- Присутність усіх Членів Відділу обов'язкова. — Родини щиро вітаємо.

Д-р Маркіян Мигоцький (голова) Д-р Микола Бояр (секретар)

З глибоким смутком повідомляємо,
що в четвер, 20-го січня 1972 р. упокоївся в Бозі,
по короткій недузі, на 72-му році життя
і 45-му році священства
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ

о. рад. МИКОЛА БУДЗ

кол. парох укр. катол. парохії у Путилові, Буковина, Мшанці, Галичина, Корбасі, Німеччина, а останньо у Вонді, Канада, де водночас був совітником та економом Саскатунської Епархії.

ІЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОННІ ОБРЯДИ зачалися у неділю, 23 січня 1972 року в катедральнім храмі св. Юра в Саскатуні, а в понеділок по Архиєрейській Службі Божій, перевезено тіло Покійного на католицький цвинтар Вудлавн у цьому ж місті.

Про св. Молитви за Упокій Душі найсердечніше просять Рідних, Друзів, Знайомих та Парохіян —

Горем прибиті:

КАЗИМИРА БУДЗ — дружина
МИРОСЛАВА ГАЛАН з мужем ОРЕСТОМ та
ІРИНА МИГАЛЬ з мужем МИХАЙЛОМ, діти
РОМА ЛОСКО з мужем ІВАНОМ,
ЛАРИСА ДОБРЯНСЬКА
НАТАЛКА і АНДРІЙ МИГАЛЬ — внуки
ТАНЯ ЛОСКО, правнучка
ЕВСТАХІЯ БУДЗ, сестра

ЗАХОДАМИ
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ КАНАДИ
— відбудеться —

в суботу, 26-го лютого 1972 року

о год. 7:30 веч., в залі BABY POINT HALL
343 Jane St., (South of Annette St.), Toronto, Ont., Canada

ДОПОВІДЬ
Голови Спілки Українських Журналістів Америки

ред. Івана Кедрина-Рудницького

на тему:
ДЕЩО ПРО АМЕРИКУ И АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Після доповіді — дискусія

Спонзор: Bramalea Consolidated Developments Ltd
1 City Center, Bramalea, Ont.

НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!

В п'ятницю, 3-го березня 1972 року

о год. 7:30 веч.

в Домівці Товариства „Дністер"

361-го ВІДДІЛУ УНС
при 119 Еве. „А", між 7 і 8 вулицями в Ню Йорку

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС міста Ню Йорку і Околиці

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 16, 19, 46, 66, 69, 86, 88, 117, 130, 158, 184, 194, 195, 200, 203, 204, 210, 211, 256, 267, 293, 310, 325, 327, 361, 393, 433, 435, 450, 455, 457, 485 і 489.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття Зборів;
2. Вибір Президії;
3. Приняття протоколу попередніх Зборів;
4. Звіти Окружної Управи;
5. Звіт Контрольної Комісії;
6. Дискусія над звітами;
7. Уділення звільнення Окружній Управі і Контрольній Комісії;
8. Вибір Окружної Управи та Контрольної Комісії;
9. Схвалення пляну праці на 1972 рік а зокрема весняної кампанії;
10. Закриття зборів.

У Зборах візьмуть теж участь
ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ
І ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обласний організатор на місто і стейт Ню Йорк

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делеґатів, як і інших активних союзовців, взяти участь у цих Зборах.

ПІСЛЯ ЗБОРІВ ТОВАРИСЬКА ГУТІРКА при ПЕРЕКУСЦІ

За Управу Окружного Комітету:
ІВАН ФЛИС, гол. МИКОЛА ХОМАНЧУК, секр.

Український Інститут Америки

КАРПАТСЬКИЙ ІСТОРИЧНИЙ СЕМІНАР

в суботу, 26-го лютого 1972 року

год. 5-та по пол.

В ПРОГРАМІ:

СЛОВО ПРО УЖГОРОДСЬКУ УНІЮ ТА КАНОНІЗАЦІЮ БУКАЧІВСЬКО - УЖГОРОДСЬКОЇ ЕПАРХІЇ (Річниця 325 і 200) —
Юліян Ревай

СЛОВО ПРО ПРАЦЮ СВ. П. ЄПИСКОПА ДІОНІЗІЯ НЯРАДІ (Хуст, бачанські русини та українці в Юґославії) — доповідь
інж. Михайла П. Вінтоніва з Бостону

ДО УЧАСТИ ЗАПРОШУЄ

Карпатський Дослідний Центр

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
— влаштовує —

СЬОМІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

в П'ЯТНИЦЮ і СУБОТУ,

26-го і 27-го травня 1972 року

THUNDERBOWL LANES
4200 ALLEN RD., ALLEN PARK, Mich. 48101

В турнірі можуть брати участь лише члени УНСоюзу. Турнір є під зарядом ABC і WIBC moral sanction.
Гарантовані нагороди на розгри чоловічих і жіночих дружин:

Чоловіча дружина $500 1-ше місце — $300 2-ге місце
Жіноча дружина $200 1-ше місце — $100 2-ге місце

- Доблі, сінґлі і дружини: субота 27-го травня 1972 року
- Передбачується щонайменше одна нагорода на кожних 10 зголошень в кожній грі.
- Реченець зголошень — 29-го квітня 1972 року.
- Нагороди будуть роздані 27-го травня 1972 р. під час бенкету.
- Шліть завчасу свої замовлення на бенкет.

Бенкет

відбудеться в
CONTINENTAL ROOM
4200 Allen Rd., Allen Park, Mich.
год. 7-ма веч.

Запрошуємо до участи всі Союзові Відділи в ЗСА і Канаді.

Зголошення та за дальшими інформаціями пишіть до:
John P. Evasiuk, 5243 S. Seeley Ave., Chicago, Ill. 60609
Tel.: (312) 434-1892
Ukrainian National Association
81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303 (201) 435-8740

ПРЕМ'ЄРА НОВОГО ФІЛЬМУ КІНОСТУДІЇ ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА

„ПІД ЧУЖИМ НЕБОМ"

Українці в пралісах Уруґваю, Параґваю і Місіонес. Тарас Шевченко в Арґентині.

4, 5, 6 і 7-го березня 1972 р.

Субота і неділя — год. 3 пол., 5 і 7 веч.;
понеділок і вівторок — год. 7 веч.

у залі Українського Народного Дому

при 140 2nd Ave., Ню Йорк, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу нашої Дорогої Тети
бл. п. ГАЛІ ЧАПЕЛЬСЬКОЇ
складаємо 50.00 долярів на фонд „Церква в Потребі":
Оксана і Орест Клюфас $15.00, Ольга і Олесь Смаль $10.00, Таня і Тарас Пастушенко $10.00, по $5.00: Романа Юзичинська, Ліда Гандзій і Танас Чубатий.

На свіжу могилу у Рідному Краю
бл. п. Стефанії Скоробогатої
складаємо 20.00 долярів
на фонд „Церква в Потребі"
РОМАН КАРАЧЕВСЬКИЙ з РОДИНОЮ

Ділимося сумною вісткою
з нашими Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 9-го лютого 1972 року у Фініксі, Арізона,
по короткій недузі відійшла від нас у Вічність
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ
проживши 77 років життя

сл. п.

ЮЛІЯ з КОБЯЛКА — ШКВАРОК

ПОХОРОН відбувся дня 14 лютого 1972 р. з Української Католицької Церкви на католицький цвинтар у Фініксі. Похоронні відправи, як: Службу Божу, Панахиду і все інше довершив місцевий парох о. М. Колодій.

Горем прибиті осталися:

муж — ВАСИЛЬ
дочка — ВІРА ЯЦИКЕВИЧ
внука — мґр. ТАМАРА ЯЦИКЕВИЧ і
внук — д-р ОЛЕСЬ ЯЦИКЕВИЧ

Спочивай Дорога, хай буде Тобі Вічна Пам'ять!

Увага! ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ Увага!

Театральна Студія Молоді
ПРИ ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА И ОЛЬГИ В ЧИКАҐО
ставить інсценізацію повісті А. ЧАЙКОВСЬКОГО

ЗА СЕСТРОЮ

60 ЮНИХ АРТИСТІВ — СПІВИ — ТАНЦІ — ОРИГІНАЛЬНІ СТРОЇ
Мист. керівник Любомир Цепинський

Субота, 4-го березня 1972
ДІТРОЙТ
Chadsey High Auditorium
6:30 вечора

Неділя, 5-го березня 1972
КЛІВЛЕД
Schaaf Junior High School – Parma
3:30 по пол.

До численної участи у виставах запрошує Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Чикаґо, Ілл.

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ности, 3 липня 1917 р., другим універсалом, проголошено Українську Народну Республіку, 7 липня проголошено вибори до Українських Установчих Зборів, а четвертим універсалом 22 січня 1918 р. — повну суверенність України й остаточний розрив з Росією.

Отже, до проголошення України самостійною Українською Народною Республікою проминуло лише два з половиною місяці, а до повної суверенности — лише 10 місяців. За цей час ми вже мали свою адміністрацію, свою регулярну армію, не зважаючи на сильний спротив російської цивільної й військової влади.

За короткий час, в неймовірно тяжких обставинах здобуто епохальні осягнення. Лише уявити: 40 мільйонів народу в залізних лещатах чужої влади з військовою диктатурою! Треба було усунути цю чужу владу, створити своє — військо, адміністрацію, державну машинерію на величезній території, серед в більшості аморфних мас народу, без досвідчених адміністраторів. І то в часі війни.

Двів проголошення Суверенности України вдарив у кінці грудня 1917 року, коли Ленін виповів Україні війну і коли Україна вже мала свою армію. Тоді Центральна Рада проголосила повний розрив з Росією і увійшла в переговори з Німеччиною. Дипломатична праця перенеслася на інший фронт.

Це був геніяльний дипломатичний крок молодої української держави — замиритися з німецьким бльоком і спільними силами піти проти Москви.

Берестейський мир України з Центральними Державами 9-го лютого 1918 р. був нашим блискучим успіхом. Ним побито Москву, примушено її визнати правним міжнародним договором повну суверенність України, а договір України з Центральними Державами дав Україні перше міжнародне юридичне признання її державности.

На світовому політичному небі загорілася нова зірка — Україна.

Дехто писав і пише, що наші українські дипломати були недосвідчені молодики. То правда, що вони були молоді (О. Севрюк, М. Любинський, М. Левицький), але вони довершили чуда. Досвідчені й старі німецькі та австрійські дипломати і військові шефи оцінювали їх здібності дуже високо.

Фронт війни Німецького бльоку на кордонах України ще був настільки сильним, що його армії могли увійти в Україну як завойовники. Одначе, нашим дипломатам вдалося переконати дипломатів і генералів того бльоку увійти в мирні зносини з Україною, визнати її рівною з їх державами і спільними силами стати проти Москви. Навіть більше: таємною угодою наші дипломати добилися звільнення Галичини з-під австрійської влади. Писав граф Чернін до цісаря Карла: „Українці тепер не переговорюють, а диктують". Цісар Карл, після підписання миру Центральних Держав з Україною, писав до того ж Черніна: „День підписання миру з Україною є найкращим моїм днем".

Берестейський мир — це перший міжнародний пашпорт України. Дарма, що Альянти, переможці над німецьким бльоком, ніби уневажнили його. Але уневажнити міжнародний юридичний акт неможливо, особливо брутальною силою. Він залишається на всі часи історичним фактом і юридичним ствердженням того факту. Уже Ризький мир Польщі з Москвою та з Українською Республікою, тоді вже „Радянською", 18 березня 1921 р. в своїй юридичній основі ствердив нестертість міжнародної державности України, договір якої з Польщею (в українській і польській мовах) записано в „Анали" тодішньої Ліґи Націй; як формально правосильний міжнародний трактат.

Та найбільшим ствердженням незаперечности державного статусу України є її місце, її крісло в Об'єднаних Націях, рівноправне з місцями великих, менших і малих держав світу, дармащо в тому кріслі засідають фальшиві представники.

Місце в Об'єднаних Націях належить українському народові, як державній нації, а не фальшівникам. Є й інші народи в Об'єднаних Націях, не тільки Україна, в кріслах яких засідають представники насильної, узурпаційної влади. Це, одначе, не змінює міжнародного статусу тих народів.

Без нашої великої національної боротьби того крісла для України в Об'єднаних Націях не було б. Воно є нашою великою перемогою у визвольній війні. Перемогою нашого права, метрикою нашої національної й міжнародної державности. До здобуття цієї міжнародної державности України, вела наша кривава боротьба, і Москва (як це не виглядає парадоксально) примушена була, хоч і в своїх інтересах, підпирати її на міжнародному форумі.

Не осягнувши перемоги щодо фактичного звільнення України від окупації завойовника, ми осягнули рішучу історичну перемогу в напрямі удержавлення України та в закріпленні соборности її земель.

Твердження: Ми не програли! Ми виграли на першому державно - п р а вному фронті. Наша боротьба продовжується, щоб виграти й на другому, о с т аточному фронті, і наша боротьба не спиниться, доки Україна не виграє й на ньому і не викине зі свого крісла в Об'єднаних Націях узурпаторів та не посадить своїх правдивих представників.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 27-го ЛЮТОГО 1972 р.

ВІЛМІНҐТОН, Дел. Річні загальні збори В-ва св. Володимира 173 Відд. о год. 11:30 рано в залі церкви св. Миколая при Lea Blvd. Проситься чл. прибути. — І. Баланчук, гол., П. Щерба, секретар.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЗУСТРІЧАВ СВОЄ 80-РІЧЧЯ З ВЕЛИКОЮ ЖУРБОЮ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

зні, як один серед мільйонів української католицької спільноти . . . величати у Вашій Найдостойнішій Особі незламного Ісповідника Христової Євангелії, неустрашимого борця — оборонця вікового достояння нашої прадідівської Святої Церкви, нашу всієї української католицької спільноти Велику Надію".

Це привітання вирізнили й „Вісті з Риму", поміщуючи його в останньому випуску за 12 лютого.

Приїзд до Філядельфії відкладено

В різних осередках українського поселення готуються до відзначення ювілейної дати. Окремі Владики звернулися із закликом до своїх єпархіян врочисто відмітити цю дату Богослужбами та світськими врочистостями в неділю 20 лютого. На цей день сподівалися приїзду Їх Блаженства до Америки, насамперед до Філядельфії, де Митрополит і Владики оголосили святкування 80-річного ювілею Голови нашої Церкви ще й маніфестаційним Днем Помісности УК-Церкви. На це свято був запрошений Верховний Архиєпископ і, як відомо, він в принципі дав свою згоду. Однак з уваги на складність виїзду, зокрема як Ватиканського громадянина і члена Кардинальської Колеґії, Блаженніший, не бажаючи наразитися на чергові застереження Ватиканських органів щодо виїзду, залишив цю справу полагодити своїм господарям свята. До останнього часу ніхто збоку Ватиканських чинників не звернувся до Блаженнішого і не вручив йому паспорту з візою на виїзд.

З другого боку, Верховний Архиєпископ — з уваги на багато причин — волів би в сучасний мент не виставляти своєї особи, ані як предмет „культу", ані не наражувати себе й Церкву на нові неприємності, як це було у зв'язку з плянованим виїздом до Канади. Як інформують особи з оточення Верховного Архиєпископа, він бажав би радше, щоб це свято було внутрішньо-родинним засвідченням вірности й відданости ідеалам Церкви і народу, аніж прославлюванням його особи. У наші часи, коли перед нами стільки трудноців і ставиться стільки колод на нашому шляху, тріюмфувати завчасно.

В тому ж тоні висловилося Українське Пресове Бюро в Римі у спеціяльному повідомленні з 25 січня 1972 р. лята — установи, які бажали влаштувати святочну академію з широкою участю запрошених чужинецьких гостей, стрималися від цього.

Відбудеться лише в четвер 17 лютого в храмі Жировицької Богоматері св. Сергія і Вакха Архиєрейська Літургія, до якої стануть разом з Блаженнішим присутні тут Владики Кир Максим Германюк і Кир Іван Бучко. Можливо, що будуть ще й деякі інші наші єпископи.

Буде це виключно релі-

Релігійне торжество в Римі

Отже, Блаженніший Кир Йосиф не зможе приїхати до Америки, принаймеише тепер, коли напевно бажав би зустрінутися з своїми Владиками, священиками і вірними. Можливо, у майбутньому складуться сприятливіші умови для цього.

Проте скромно і родинно відбудуться ювілейні відзначення тут у Римі. Це буде лише церковний ювілей, бо — на виразне бажання Ювілейне торжество — свято молитви, вдячности Богові за одержані ласки та свято засвідчення любови й відданости від близьких вірних для свого духовного Батька. В останній хвилині довідуємося, що прибудуть також мирянські делеґації з кількох країн, в тому також з Америки.

Події, що притьмарюють цей світлий ювілей

Не треба скривати, що цей ювілей — світлий і небуденний — відбувається серед чергових трудноців, яких зазнає наша Церква. 80-річчя Блаженнішого Первоієрарха притьмарили обставини, зв'язані з іменуванням для нашої Церкви в Бразилії нового єпископа-помічника і його свяченням в Римі. Отця Єфрема Василя Кривого, ЧСВВ, як відомо, іменували з ініціятиви Конґреґації для Східньої Церкви без будь-якого узгіднення з Верховним Архиєпископом і його Постійним Синодом. Східня Конґреґація, як і попередньо, далі ламає наші права і привілеї наперекір відбутим п'ятьом Архиєпископським Синодам та Соборовому Декретові про Східні Церкви, згідно з яким Верховну Архиєпископію зрівняно в правах з патріярхатом.

Властиво, це іменування, як також одностороння зміна Східньою Конґреґацією на становищі Апостольського Візитатора для українців в Західній Европі, є черговим викликом цих чинників нашій Церкві, її Синодові і Голові.

В додатку, саме свячення о. Єфрема Кривого, яке відбулося в неділю 13 лютого, мало посмак якоїсь незрозумілої і дивної події. Спонзори його номінації подбали, щоб не наші Владики, із яких три разом з Блаженнішим, вже були в Римі, а інші могли ще прибути, але Папа і то в латинському обряді святив номіната. Отож, в неділю 13-го лютого Папа Павло разом з двома римо-католицькими кардиналами висвячував дев'ятнадцятьох єпископів-номінатів, а серед них і о. Кривого. Це була наскрізь латинська церемонія хіротонії, за винятком того, що отець Єфрем одержав східню мітру і жезл, а не латинські.

З українських єпископів взяли участь у церемонії разом з понад 30 кардиналами і 60 єпископами — митрополит Максим Германюк, архиєпископ Іван Бучко, які були тоді в Римі, та спеціяльно прибулий єпископ Стемфорду Йосиф Шмондюк і Лондонський екзарх Августин Горняк, ЧСВВ. Верховний Архиєпископ був блискучо відсутнім на цій церемонії, як також і на обіді після цього, що його влаштувала Східня Конґреґація. Не дивно, що великий італійський щоденник „Іль Темпо" свій репортаж про свячення з 14 лютого подав під таким заголовком: „Багатомовна відсутність кард. Сліпого на посвяченні одного українського єпископа. Натомість була присутньою делеґація Московського патріярха на чолі з архиєпископом Філяретом московським".

Здається, цей заголовок найкраще віддзеркалює істоту нашого конфлікту із сучасною політикою Ватикану. Щоб приподобатися московським гостям, все зроблено, щоб принизити нашу Церкву і її Голову. Зате Філярет з чотирма представниками патріярха Пімена займали почесні місця під час цієї церемонії.

Чи треба тоді дивуватися, що новоутворена єпархія Св. Івана Хрестителя для українців у Бразилії, для якої святили єпископа-помічника з правом наслідства, має бути лише суфраґанною, тобто залежною від Курітібського римо-католицького архиєпископа?

Є це ще один доказ, що політика деяких куріяльних чинників щодо нашої й інших східніх Церков не змінилася. Наші дочерні Церкви в поселеннях хочуть вони поділити, підчинити римо-католицькій більшості, або якомусь безликому „візантійському" католицтву, наш обряд намагаються розводнити й не дозволяють на утворення єдиної, сильної і об'єднаної Помісної Церкви, яка б продовжувала усю нашу Матірню Церкву на рідних землях і поселеннях. Бо пригадка цього не подобається Москві, а з церковною і світською Москвою у Ватикані збираються пактувати.

Ці події і є тією тінню, що падає на наш радісний ювілей і покриває його та й самого Ювілята журбою.

Василь Маркусь

Перед нами великі цілі...

Джерзі Сіті (Л. К.). — Перед нами великі цілі і ми їх напевно завершимо, коли тільки українська громада зуміє підтримати нас — розказує, прибувши до редакції „Свободи" адміністратор хору „Євшан Зілля" Орест Василюк. — Клич нашого хору — це „Ренесанс з нами!" — Запитую, чи він зміг би роз'яснити ближче значення цього гасла.

— Так. Ціль ренесансу — це культура й інтелектуальне відродження. Саме, йдучи за цим кличем, хочемо відродити і утривалити українську культуру, вишліфувати її у найвищу мистецьку форму і створити новий, окремішній елемент хорового мистецтва.

— Якими дорогами хочете здійснити ваші завдання?

— Ми хочемо і починаємо вже впроваджувати і конкретизувати нові методи театральних виступів — комбінуємо пісні хору з танковою групою „Київського Ансамблю" під керівництвом Романа Строцького. Ми прагнемо створити професійну, розвагову програму, щось в роді „Бродвею" почерез нові символічні напрями, модерні світляні ефекти, багату фільмову апаратуру. В нас також бажання почерез поєднання обох культур — української і американської спонукати молодь зацікавитися нашим репертуаром. І так на високому рівні технічна сторінка і духове обличчя програми повинні дати синтезу нового, цікавого, модерного ефекту — вповні і щиро віддзеркалюючи українську культуру. Цими засобами думаємо також назавжди відірватися від давньої аматорщини, яка у сучасну добу аж ніяк не приваблює публіку. Поволі впроваджуємо повну гармонізацію зорових і світляних ефектів, хореографію танків і мелодій і застосовуватимемо, зразу на екрані, пояснення українського тексту пісень — англійськими. У нас в обсаді керівництва молоді професійні сили. Вони, поза підготовою до виступів, ніде не працюють, щоб мати змогу належно підготовити репертуар. Борис Садовський — диригент, Орест Василюк — адміністратор і Богдан Домарацький — фінансовий дорадник.

З розмови виходить, що в обсаді хору „Євшан Зілля" ще одне шляхетне завдання: служити українській громаді філянтропійним посібником. Вони постановили гроші із своїх концертів розприділити поміж ті установи і організації, що в дану пору їх найбільше потребують. У першу черґу вони хочуть допомогти Фондові Катедри Українознавства, в наступному вони віддадуть свій дохід українським сиротам, а потім... тим українським установам чи організаціям, які найбільше потребуватимуть.

Останньо, — згадує Орест Василюк, — ми брали участь в маніфестації — в протесті проти репресованих інтелектуалістів в Україні і цілим хором співали пісні, зодягнені у відповідні до хвилини строї і на знак жалоби ухарактеризували обличчя. Цим новим засобом хочемо викликати заінтересування серед американців, надати маніфестаціям ще більшої важливости й врочистости, викликати спонтанний підйом. Ми й на майбутнє плянуємо брати участь у демонстраціях, підтримуючи українську громаду в боротьбі проти совєтських репресій в Україні..."

ЧЕХИ ЗВІЛЬНИЛИ В. ОЧЕТТА

Рим. — У четвер 17-го січня до Риму прибув 41-річний італійський журналіст Валеріо Очетто, якого тримали шість тижнів у в'язниці в Чехо-Словаччині, обвинувативши „в підривній діяльності". Його заарештувала поліція в Празі на аеродромі, під час від'їзду додому, до Італії. В. Очетто постійно працює в системі державного радіо й телевізії у Римі та час до часу публікується в італійській католицькій пресі.

РОЗБУДОВА ДИТЯЧОГО ВИХОВАННЯ

Буенос Айрес. — При українській католицькій катедрі на Рамон Фалькон 3960 з початком цього року відкрився цілоденний Дитячий Садочок. Десятками дітей опікуються Сестри Служебниці, навчаючи малечу українських пісень, танців, провадять з ними руханку, гри тощо. Трохи старші віком діти беруться до читання книжечок

ТАРЗАН, Ч. 6704. Тарзан глузує з злочинців

Стверджую, з приємністю, якою небезпечною може бути Африка для міських злочинців . . . які не мають набоїв у своїх крісах!

Коли б ви знали звичаї диких свиней з джунґлії, то могли б були припинити їх атаку . . . всього тільки одним набоєм!

Коли б ви були вбили їх королівського кабана, то череда, втративши провідника,

була б побігла геть від вас! І я був би мертвий — у тому гробі, що його ви копали для мене!